

12è Seminari Crisis i Cicles en la Història

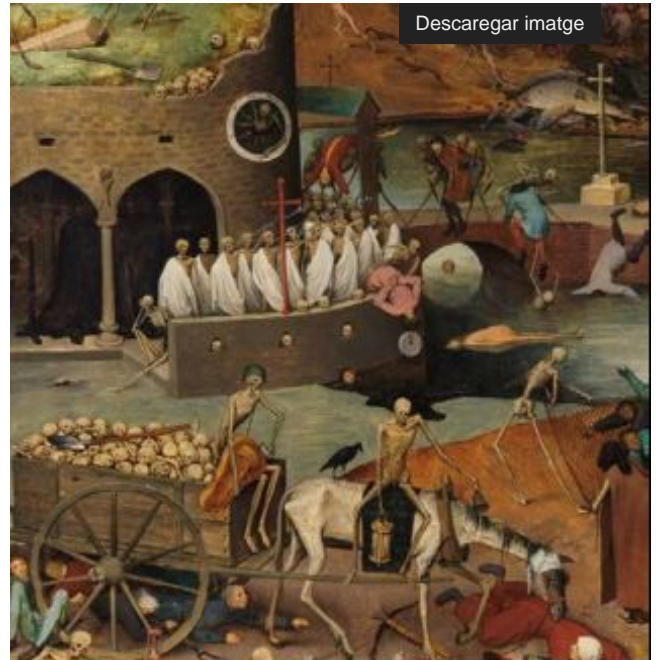
La ciutat davant la Pesta (7 de juny de 2023)

Tot i que la memòria de crisis de mortalitat relativament recents estava ben present entre els habitants de les ciutats, l'arribada de la pesta bubònica a les ciutats de la Mediterrània el 1347-1348 suposà una experiència inèdita que les autoritats no sabien com afrontar. Els metges no entenien com es difonia la malaltia i les primeres mesures adoptades eren de caràcter higiènic o expiatori.

Tres dècades després algunes ciutats de la Mediterrània, en base a les experiències i el saber acumulat durant els primers episodis de pesta, començaren a assajar mesures preventives i de control de l'epidèmia que, amb independència de la seva efectivitat, perviuriu al llarg de segles. La primera legislació que introduí modalitats de quarantena, aplicada a Dubrovnik el 1377, i posteriorment a Venècia i Milà, n'és un exemple.

A la Corona d'Aragó i al regne de Castella, les primeres respostes institucionals als recurrents brots de pesta són força mal conegudes. Jean-Noël Biraben i altres historiadors han destacat l'excepcionalitat, dins del món mediterrani, dels registres de cerca de morts a Barcelona i possiblement a València a partir de la tercera dècada del segle XV. Aquests registres testimonien que la gestió de les crisis sanitàries correspongué primer a les autoritats urbanes, que aquestes hagueren de comptar amb la col·laboració necessària del clergat diocesà, i que la monarquia restà en un segon pla.

La història de les primeres respostes institucionals contra la pesta abans de mitjan segle XVI, quan ja existien eficients xarxes d'informació interurbanes a gra escala i les ciutats disposaven de consells encarregats específicament de gestionar el "morbo", està en bona mesura per escriure.

[programa](/export/sites/PestaNegra/ca/.galleries/Imatges/Programa-12e-seminari.pdf) [/export/sites/PestaNegra/ca/.galleries/Imatges/Programa-12e-seminari.pdf]